

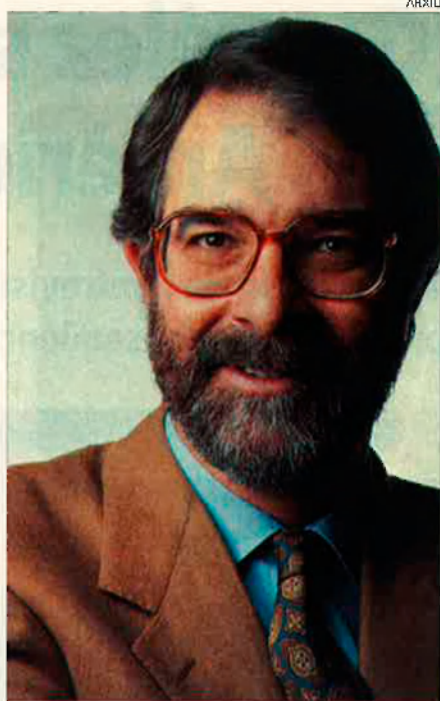
Ferran Cardenal, un home d'Espanya i d'estat

L'ex-director general de Seguretat de la Generalitat de Catalunya, Miquel Sellarès, analitza la trajectòria política del nou cap de la Guàrdia Civil.

Ferran Cardenal és fonamentalment un home nascut a Catalunya, però, potser sense adonar-se'n, un nacionalista espanyol amb sentit d'estat. D'aquestes característiques, me'n vaig adonar l'any 1982 quan, amb una certa innocència per part meua i amb un lliri blanc a la mà –que és com vaig actuar en els primers mesos de director general de Seguretat Ciutadana de la Generalitat de Catalunya–, el vaig visitar per plantejar-li amb il·lusió i amb racionalitat com pensàvem desenvolupar el model policíac per a Catalunya. Em va parlar de Tarradellas, dels cossos i forces de seguretat de l'estat, i d'una cosa en què crec que el temps li ha donat la raó: que la Generalitat de Catalunya i el partit que governava en aquells moments, i que ha governat després, Convergència i Unió, no tenia cap mena d'interès ni de projecte per a assolir les competències de Seguretat Ciutadana a Catalunya. Vaig quedar perplex. Jo esperava trobar-me amb un company del PSC amb voluntat de replantejar l'estat, d'assolir amb pragmatisme i realisme l'estat de les autonomies i les seves conseqüències, i em vaig trobar amb un aferrissat defensor de l'estat i el seu aparell.

Ferran Cardenal durant onze anys ha mantingut la seva coherència i jo he après, amb els anys, a respectar-la. Ell ha estat un fidel servidor de l'estat, obediènt i disciplinat, que ha acceptat el paper difícil de fer de “dolent de la pel·lícula”, i sense adonar-se'n també, de ser la coartada perfecta de CiU i del govern de la Generalitat.

Amb perplexitat hem vist com els diferents consellers de Governació de la Generalitat, el cap de la Minoria Catalana, Miquel Roca, i el president Jordi Pujol mateix ens han parlat i ens han alabat els ministres Barrionuevo i Corcuera dient que eren homes de diàleg i d'entesa amb Catalunya, però que ha estat Ferran Cardenal qui ha malbaratat aquestes rela-

Ferran Cardenal. Sempre fidel a l'estat.

cions i propostes d'acord... La innocència política dels catalans no té límits! Ara resulta que durant onze anys, els ministres de l'Interior espanyols han entès Catalunya i que un simple funcionari “de províncies” com l'ex-governador civil de Barcelona ha blocat i ha liquidat... tres consellers de Governació i, com a comiat dels seus onze anys –potser també per celebrar el desè aniversari de la fundació de la policia autonòmica, els Mossos d'Esquadra–, ha tingut l'habilitat, sense que ells hagin comès cap delictes i sense que hagin estat jutjats... de portar prop de nou-cents mossos d'Esquadra a les presons catalanes per permetre que una quantitat igual de guàrdies civils puguin atendre la seguretat dels pobles i viles de Catalunya.

Hi ha cap il·lús que pugui creure que ha estat Ferran Cardenal qui ha planificat i dirigit l'actual congelació, aigualment i

irracionalitat del model actual de policia de Catalunya? És que el govern de la Generalitat ha tingut persones d'Interior i un projecte clar i la voluntat política d'assolir un model policíac per a Catalunya?

Crec fermament, onze anys després d'aquella primera conversa amb Ferran Cardenal, que ell, com a fidel servidor de l'estat, ha complert el seu deure, ha defensat el que creia i ha obeït les directrius dels ministres de l'Interior. Ell ha servit Espanya, la de sempre; el problema ha estat que enfront d'ell no hi ha hagut mai una política clara i unes persones amb voluntat d'Interior que poguessin estar a la seva alçada i proposar-li un projecte alternatiu.

Francament, enfront de Ferran Cardenal i el que representava, Catalunya hi ha posat, durant anys, afeccionats de segona fila. I, cosa més important, durant una dècada Jordi Pujol ha dit “ara no toca l'ordre públic” i l'ex-governador civil de Barcelona ha estat conscient, durant el seu llarg mandat, que el govern de la Generalitat no volia jugar a fons la carta de l'ordre públic i per això avui Ferran Cardenal va a Madrid, recompensat per onze anys de fidel servei.

Crec que Ferran Cardenal té davant seu, com a home d'Interior, un repte important: modernitzar i adequar un dels últims reductes de l'etapa anterior al nou estat democràtic. I es troba amb una Guàrdia Civil que, evidentment, avui ja és formada majoritàriament per milers d'homes i dones que no van conèixer el franquisme i que pateixen tota una sèrie de dificultats: de formació, d'equipaments, d'instal·lacions, de retribució econòmica i d'inserció en la societat.

Però el gran repte del nou director general de la Guàrdia Civil és de vèncer les maneres de fer, les actituds, i adaptar aquest cos civil i a la vegada militar de seguretat a una societat tolerant en constant contradicció, que posa en dubte molts valors del passat, però que demana

amb fermesa la defensa irreductible dels drets humans; i per a guanyar la credibilitat, cal que la Guàrdia Civil es tregui de sobre la xacra de les constants sospites de maltractaments i vexacions que reben els detinguts, principalment els acusats de delictes de terrorisme a Euskadi i a Catalunya —aquí encara és recent la detenció de prop de trenta suposats simpatitzants de Terra Lliure que, amb tota mena de detalls, varen explicar els mal-

tractaments i les vexacions soferts, sense que fins ara no se n'hagi fet cap investigació seriosa—.

Ferran Cardenal, que es proclama fervent admirador del president Terradellas, cal que sigui coherent amb el que ell volia, que recordi que la Guàrdia Civil fou admirada i respectada a Catalunya per la seva fidelitat i dependència del govern de la Generalitat de Catalunya en l'etapa republicana i que fou la Guàr-

dia Civil una peça important per a esclafar l'aixecament feixista del 18 de juliol de 1936. Anys després molts dels seus caps pagaren amb la vida el fet d'haver estat fidels a la legalitat democràtica, a la República i a la Generalitat de Catalunya.

El repte de Ferran Cardenal és important i, en uns moments de crisi de tot tipus, d'una gran responsabilitat.

Miquel Sellarès

Felipe González se'n va a fer les Amèriques

Malgrat el que ha costat la celebració de l'entrevista, Fabià Estapé pensa que d'aquest viatge no en sortiran gaires conseqüències dignes de subratllar.

Mirin que en fa, de mesos, que aquest home gris i treballador que es diu Javier Solana, ministre d'Afers Estrangers, maldava per aconseguir una data perquè Felipe González pogués entrevistar-se amb el president dels Estats Units Bill Clinton a la casa Blanca de Washington. Finalment, la diplomàcia nord-americana ha estimat que ja era hora d'accedir a l'entrevista, fa mesos sol·licitada. L'entrevista, de la qual també ha format part Carmen Romero, muller del president i inventora cèlebre dels 150 novel·listes i de les *jóvenes*, ha pogut celebrar-se comptant, fins i tot, amb un dinar amb la primera dama, Hillary Clinton. Segons el que diuen els informadors, Hillary Clinton va exposar als seus convidats tots els empenyaments que ha trobat al Senat dels Estats Units, on més d'una vegada la majoria necessària per a aprovar lleis i nomenaments és aconseguida gràcies a la intervenció i al vot decisiu de l'intel·ligent vice-president dels Estats Units, Albert Gore.

Una munió de diaris nord-americans han dit amb força certesa que Felipe Gon-

González i Clinton. La trobada finalment ha pogut realitzar-se.

zález és un home d'esquerres que fa política de dretes. El nostre Felipe González s'ha esgargamellat amb paraules obliquament adreçades a aquests galdosos líders sindicals que són Nicolás Redondo i Antonio Gutiérrez, assenyalant els avantatges de la reforma del mercat laboral aprovada pel govern i enviada a les Corts, on amb tota seguretat serà aprovada amb els vots dels diputats del PSOE i els de Convergència i Unió.

La substància del viatge em sembla més aviat minsa. S'han aconseguit les fotos de rigor, que no inclouen les del amb Hillary Clinton. També és ben cert que Felipe

González ha obtingut un sorollós "no" sobre la proposta que els Estats Units aixequin l'embargament sobre l'illa del barbut. Altres qüestions més senzilles han anat endavant; per exemple, l'afermament dels llaços polítics, econòmics i comercials entre la primera potència mundial i Espanya. No crec que, d'aquest viatge, en surtin gaires conseqüències dignes de subratllar. Potser l'anunciada entrevista de Felipe González amb el tsar de butxaca, Borís Ieltsin, que serà més profitosa

per al rus, que no té altra cosa a vendre sinó icones, fusta i gas natural.

Jo crec de veres que l'època de les entrevistes, amb dinar o sense, es va acabant. Jo els asseguro que en els estats moderns és molt més important el ministeri de l'Interior que no el d'Afers Estrangers. I així anem. En aquest camí de sirga. Cap a la inefable vaga general que els Redondo i Gutiérrez esmentats han profetitzat per a després dels Reis d'Orient. Jo espero de veritat que el rei Baltasar els ompli de carbó bituminós per facilitar, així, la subsistència de l'atrotinada Hunosa.

Fabià Estapé